

כד:

עין משפט
נר מצוה

יב א מ"י פ"ד מל'
 גירושון הלכו ופד'
 הל' נ שנת עשין וטושיע'
 ארבע מ' קדס ספיף ב:
 ה' מ"י פ"ח מהלכות
 גירושון הלכו וט' שנת
 שס טושיע' ארבע מ' קדס
 ספיף ב:
כא ג מ"י שס טושיע' שס
 ספיף טא:
כב ד מ"י פ"ט מל'
 שנת הלכו טו שנת
 עשין א טושיע' ארבע מ'
 שס ספיף א:
כג ה מ"י פ"ד מל'
 שנת הלכו א
 טושיע' ארבע מ' מל' ספיף
 י:
 ו (מ"י פ"ט מל') שנת
 א' הל' מד:

תורה אור השלם

1. בי יקח איש אשה
ובעלה יהיה אם לא
תמצא חן בעיניו כי מצא
כה ערות דבר וכתב לה
ספר כריתת ונתן בידה
ושלחה מביתו:

רבינו חננאל

הא רקתני ואני כחבני
 גיטו נשים על מי שיש
 בו חיים ואני על מי
 שיש, אהלי דרדיק מספר
 ורובנו חודים הכי, אני
 היום תכבד לך בספר,
 היה שמעוני מעה אה
 ספר, השתא דרדכיב מספר,
 לפסויה דבריס ענלמס
 וידיך ווא דאחא מי ווא
 מכתב חריתו, פ"י
 היה לו לחבוב רכבה לך
 ספר כרת, מאי טעמא
 כרת כריתו כר, וידיך
 כרת כריתו לך אשמש
 היה, כלומר טעם אה
 ווא, אמר כר אהא
 לך יעקב לך מחיצה
 שאניה יכולה למבוד כר
 מחיצה, אנה מחיצה
 עלה מסתרי
 וקחן העושר סוכוכו בן
 האילנות האילנות פסות
 לה שפרה, ויהי וידיך
 ווא, ומשני וידיך
 וקחן וקחסי דלא וידיך
 שני, וטפה עבדי ליה
 ברצא דרסמא, כלומר
 תתן וואס ופסות ופסות
 תתן בך דלא ווא, ואני
 העושר ויכולי ווא, ואני

קמ"ל, דלא חייש וילמא
אחי אשתחמשו. תיש
המחבר לקרע. תיש
מהא דתניא גבי פס
ביראות, היה שם גדר
או אילן או חצית קרו
נידון משום דירום, ושני,
החם (נמי) דעביד בהוצא
החם. תיש מהא דתנן
בסוף עירובין אילין המסיך
על הארץ, אם (אין) נופו
גבה מן הארץ יז טפחים
הם טפלי תחתיו. ומשי
התם נטלין עירובין בהוצא
ורפוא. אי עבידי מחציה
מעליה, אמאי אמר
ההוא בריה דרבי יהושע
התם, אין מטלטלין בתוכו

ה'ישן תחת המטה פרק שני סוכה

וא"ת אימא וכח כלל
כלל אלא מה שצפרט ועוד
אין כותבין לא על הלוח
על המגילה שנאמר בצפר

הרי עשויה בידי אד
רבי יוסי הגלילי אמר
גיטי נשים מ"ט דר' יוס
אין לי אלא ספר מנין
לומר וכתב לה מכל
ספר לומר לך מה ספר
ואינו אוכל אף כל דר
ואינו אוכל ורבנן *אי
השתא דכתיב ספר ל

הוא דאָטא ורובן האַ
הוא מיכעל לוי ס"ב
ממתגרשת בכסף ס"ד
רבי יוסי הגלילי הויה
ממספר כריתות נקפא
דבר אחר כורתה וא
לדבר הכורת בינו לב
על מנת שלא ל
לדבר אחר אבדו ל

שלושים יום הרי זה
בריתות נפקא ואידך כ
מתני' "העושה
והאילנות דפנות לה
אחא בר יעקב יכל
לעמוד ברוח מצויה אי
סוכתו בין האילנות
כשרה והא קאזיל
עסקינן בקשין והאי

בהוצא ודפנא אי ה
רתוימא ניגור דלמ
באילן קמ"ל ת"ש היה
מחיצת הקנים נידון
משום דעביד ליה בה
המיסך על הארץ אם
שלשה טפחים ממלט
קא אויל ואתי התם
ודפנא אי הכי ניטלטל
הוגא בריה דרב יהו

היה כדאשכחן פרק החובל
גבי חבלה ובריש קדושין
בהפרכת גדרים כמיז וכן
(:): ובפרק בל סימן (גדה)
אלא ביום מביאם הראות
למועד קטן (דף ת. ושם)
לאורי וכן פרק הקורא את

[illegible]

ס: (6) אמר מר משום
אף אין כותבין עליו
זי הגלילי דתניא (7) ספר
לרבות כל דבר תלמוד
מקום אם כן מה ת"ל
דבר שאין בו רוח חיים
בר שאין בו רוח חיים
כתב בספר כדקאמרת
מפירת דברים בעלמא

וכתב מאי דרש ביה
תניבה מתגרשת ואינה
אמינא הואיל ואיתקש
בכסף אף יציאה בכסף
י האי סברא מנא ליה
ליה ¹⁷ספר כורתה ואין
ידרך ההוא מיבעי ליה
ינה כרתניא ¹⁸הרי זה
שתי יין יעל מנת שלא
לך ויני יד הכותש כל

מכירת כריתות ואידך מכרת כריתות לא דרשי: סוכתו בין האילנות ככשרה: גמ' אמר רב מחיצה שאינה יכולה גנה מחיצה תנן ההעושה והאילנות דפנות לה ואי הכא במאי נא נפול דעביד ליה

כי מאי למימרא מה
א אתי לאשתמושי
שם אילן או גדר "או
מושם דיומדר התם נמי
וצא רפנא ת"ש ^יאילן
אין נופו גבוה מן הארץ
ולין תחתיו אמאי הא
מין דעקיד ליה בהוצא
בכוליה אלמא אמר רב
שע ^יאין מטלטלין בו
אלא

עליהם: המיטך על הארץ.
סביב על הארץ: מעטלי
גבוהה עשרה מצפנים שהם
הכי. דעשויה צידים היא וזו
וכיון דמוקף לדירה הוא
כל כמה שהוא גדול אלמה

בְּיָמֵינוּ הַשְּׂמִימִי יוֹמֵל וּצְפֹקֵךְ רִ"י
עַל מַת שֵׁא תִּחְבֵּי אֲבִיִּי א
תִּפְסֵי (ד' מו.) קוֹס לְיִמֵּיךְ שֵׁא
זֶה תִּכְשַׁחן גְּבִי חֲמֵר שִׁיחֵה ב
יָדֶיךָ נִפְקָא. שֵׁא לֹא תִרְבֵּי מֵי
זֶה וְיֵשׁ לְנוֹמֵר לֹא קֶלֶם לֹא מֵ
דַּעֲרִיבֹוֹן (דף טו.) דַּלְמֵר
חֶקֶר מוֹקֵמִי לֹה הִכָּא דַּעֲבִיד
לִיִּה דִּלְחִירי כֹּל עֵינִי בִּין הִיִּי
וְהִכָּא פֶּרֶךְ הַנֶּהֱוֹ וְהִלֵּךְ וְהִלֵּךְ
לֶכָּךְ דְּכִן מֵהוּ מִסְּקֵנָה דְּהִלֵּךְ
וְהִלֵּךְ מֵהוּ מִסְּקֵנָה דְּהִלֵּךְ וְהִלֵּךְ
וְהִלֵּךְ מֵהוּ מִסְּקֵנָה דְּהִלֵּךְ וְהִלֵּךְ

זה בידי אדם בא: ספר. וכחב לה
ספר. קלף: מניין לרבות כל דבר.
ועלה ית: וכחב מכל מקום. דמאי
זות: אי הוה כחב. וכחב לה כריתות

בספר דקדאמרת דהאי ספר קלף
הוא: **השאל דכתב ספר**. אין זה
קלף ואין הכחוש מדבר שיהא וכתב
עליו אלף דברי הגט קדוש ספר ספירת
צדוקי כריתות דברים אשר בורחין
ומספדין צדיקה: **ורבנן**. כיון דספר
לאו קלף הוא האי וכתב לה לא
אטעין לרבות כל דבר דמהיכא
חיתך לך ליהד דבר לכתיבתו דאטעין
לאשמועינן שכל דבר שרף לך: **ואיני**
מוסרם בכספא. כל דבר לאו כסף

לשם גירושין ולומר הרי את מגורשת
 זו בדרך שנתן בקדושין ואמר הרי
 את מקודשת בי: ואי אפשר לומר
 הריי. ויאלה מצות והלכה והיתה
 לאיש אחר (דברים כד): אשה הוייה.
 כשהווייה עמהם לאיש אחר בכסף
 בדנפאק לן בקדושין (דף ג.) קשה
 קשה משה עפרון: מספר כרימות.
 בדמקן כרימות לפרס: לדבר הוייה.
 משה סמית דברים כרמת כריתים.
 ולא יא' מלאי האוננים יחד: אין

זה כריסום. דכל ימייה קשורה בו
 שמתחתו זריכה לעמוד שלא ליך:
 הכי זה כריסום. דיכול לנא לירי
 הפרדה לסוף שלשים הלך מעכשיו
 מותר לישא תן הסורה: **כרס**
כריסום. דמאי ליכתב כרס כרת
מתנ' בין איננו. בלך ולא
 סמיה עלין אכל הן דופנותיה:
גמ' שאינה יכולה לעמוד ברוח
 מלייה. סהרוח מוליכה ומציאה:
 פסוק איננו זמני וזמני: **הא**

איבערנוס. שוין וואו וועסטו איר אהרן
היט מן הדופן: דעכיד ליה. אורג
היט כתיב מחיה של יעשו הדות:
לשחמשי צילן. להיח עליו כליו:
ליה שס. צפסי ציראות קא הי
צחאת היפחות אילן עעזוי איה רב
ד: או גדר. מרובע אמה על אמה.
כל גדר קחם של אצנים הוא וצריך
שיהא אמה על אמה כדי לחלקו לשני
מחציות לעומת ואמה לפניו ואחור
לדורות: דיומד. צ' עמודים אהיו
מחיה לבאו ובלאו שברו היינו מחבים

תחסינו. לאמרין לבדו ומחיה: או:
ארוך הוא ובגובה האילן הוא: אי
ישי' לזר תחסינו ולשמור שדה עשאה
ליטעטל ככולה. כלומר יטעטל בו
לאחר רב הונא אין מטלטלין בו כלל
אלא

אם לא הביא (שנת דף קנב. וס) משיב
ל'עצום אין זה בריאות. מימה והא
נכנס שדך שאני לוקח מזה או שמכר
של שני וכתיב (בראשית לח) שני אלמנה
ע' מהגרס (גיטין דף פג.) קמרח על
ע' ליה לאלה לא דריש להביא דרשה:
א מחילה העומדת מחילה לא שמה
ליה בהולא ודפנה ותו לא דרישין
דחי רוב הדופן מעץ האילן הקשה
ך הבא אי הכי מאי למימרא ולא משני
דכולהו מודו במחילה לא חשיב זה
מחילה:

מסורת הש"ס

(א) עירובין ט"ז (ב) ג"ז
שם וגיטין כ"א (ג) קדושין
ה"ה (ד) עירובין ט"ז וגיטין
כ"א: קדושין ג' ה' י"ד.
(ה) [עירובין ט"ז: חמא י"ג]
קדושין ה' גיטין פ"ג
(ו) עירובין ט"ז (ז) שם
דף ע"ג (ח) עירובין ט"ז.
(ט) ט"ז (י) ג"ז שם: ע"ה.
(יא) כ"ה: ד"ה, ס' (י"ב) [ג'ל
א"כאבא]. (י"ג) וע"י תוספות
עירובין ט"ז: ד"ה ע"מ].

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה נכמינה וכו'
דריש לה מספר ברייתות
ספר כורתה ואין דבר
אחר:

מוסף רש"י

והוא נשאר. וכתב לה ספר משמע קלף נכתבו (ירמיה לו) ואני יסבב על הספר דני, והדר קרי ליה מגילה נכתבו (שם) אחרי שרף המלך את ההמגילה (ועודו'ן 10). מנין ידועות כל דבר. שיכמוס האגט עליו (שם). וכתב לה מכל מקום. מדלג עלו ונתן ספר כריתות

[illegible]

וְלֹא־לֹא אֶשְׁרֹץ לְרִצּוֹת כָּל דָּבָר,
 מִמָּוֶה דִּרְשׁוּ בִּיהַ לְרִצּוֹתֵי
 וְדַבֵּר לֹא קֶבֶע הַכְּחוּב
 וְדַבֵּר לְתַיִתוֹ וְיִזְעוּת סִפֵּר
 אֲדִישׁוּ
 וְלֹא־לֹא אֶשְׁרֹץ לְרִצּוֹת כָּל דָּבָר,
 מִמָּוֶה דִּרְשׁוּ בִּיהַ לְרִצּוֹתֵי
 וְדַבֵּר לֹא קֶבֶע הַכְּחוּב
 וְדַבֵּר לְתַיִתוֹ וְיִזְעוּת סִפֵּר
 אֲדִישׁוּ
 וְלֹא־לֹא אֶשְׁרֹץ לְרִצּוֹת כָּל דָּבָר,
 מִמָּוֶה דִּרְשׁוּ בִּיהַ לְרִצּוֹתֵי
 וְדַבֵּר לֹא קֶבֶע הַכְּחוּב
 וְדַבֵּר לְתַיִתוֹ וְיִזְעוּת סִפֵּר
 אֲדִישׁוּ

לדוריה. ויסתם ללשם אחר,
היה קדושין (ערובין שם)
שמהם נהן עומה לבעל
(גיטין שם). לדבר הכזרת
בינו לבינה. שלא יעיל
מנאי צנט שיקשרם יחד
אלא דברי הדלה יהו
(ערובין שם). שלא יח
ני מנאי המקשרם יחד
מנאי המה. ומה

[illegible]

מכרת כריתות. דסוכ
מני למיכח ספר כרת
דיומד (שם יס). דיומד.
גילן המיסך על הארץ.
מחילה עשרה (שם צט).

קמה

[illegible]